

STAN
HUYGENS

JOURNAAL

SCHEURKALENDER

Kunst is de wereld
bekijken in een toestand
van genade.
Hermann Hesse

JOURNAAL@TELEGRAAF.NL
TWITTER: @STANHUYGENS

Onbekende schatkamer

Nederlands werd er nauwelijks gesproken op de Brusselse kunstbeurs Braf. Frans, Vlaams en Engels des te meer. Dit breed georiënteerde museum waarin alles te koop is, lijkt in ons land een nog onbekende schatkamer.

Hier dragen jongedames weer fraaie bontjassen. Tijdens de zes uur durende ontvangst drinken de meeste genodigden geen prosecco of cava, maar uitsluitend champagne. Twee militairen met een mitrailleur knikken bij de deur vriendelijk naar de gasten die zich komen onderdompelen in de cultuur van luxe.

„Dit is de 62ste beurs”, weet directeur **Beatrix Bourdon**. „Maar het heette vroeger Antiekbeurs van België. Pas zeven jaar heten we Braf (Brussels Art Fair) en sindsdien denkt iedereen dat het iets nieuws is!” Van alle standhouders komt 40 procent uit België en de rest uit het buitenland.

Floris van Wanroij uit Dommelen, niet ver van de Belgische grens, kan er slechts naar raden waarom hij de enige Nederlandse standhouder is. „Misschien omdat onder Nederlandse handelaars het hardnekkige idee leeft dat Belgen alleen van Belgen willen kopen.” Hij voegt er realistisch aan toe: „Een Nederlandse galeriehouder die naar een grote beurs wil, kan ook naar de Tefaf in Maastricht.”

Bij Van Wanroij staat een 17de-eeuws brievenkastje, overtrokken met geitenleer, voor €850. Maar hij heeft ook een schilderijtje van **Adriaen van Ostade**. „Een topnaam uit ons erfgoed”, zegt hij in het gezellige ruimoer terwijl vlakbij een champagnekurk plopt. „Wat krijg ik voor €75.000

Lélia Pissarro en David Stern met het schilderij Nocturne van René Magritte, dat zij aanbieden voor €625.000. FOTO'S PKB

Elise Jansen met Floris van Wanroij met een Zuid-Nederlands walnoten beeld uit 1525, dat hij aanbiedt voor voor €34.000.

De Argentijnse kunstenaar Julio Le Parc met zijn vriendin Yumiko Seki (l.) en beursdirecteur Beatrix Bourdon.

van een moderne top-artiest?” Ook zij zijn goed vertegenwoordigd. „Deze beurs is een heerlijke mix”, volgens de 88-jarige Argentijnse kunstenaar **Julio Le Parc**, die er zijn moderne werk tentoonstelt.

De oudste standhouder is tapijtenhandelaar **Christiaan Vrouyr**. „Wij zijn hier voor de zestigste keer”, vertelt hij trots over zijn Antwerpse familiebedrijf, dat

honderd jaar geleden begon in Den Haag. Zijn dochter **Nairy** zet het voort. „In de mode zijn nu aan elkaar genaaide tapijten. Die hebben wij niet”, zegt hij bescheiden tussen de verfijnde kleiden, in zijn hoek van het exotische warenhuis voor het smaakvol interieur. Op deze kunstbeurs lijken alle eeuwen verbonden, zonder dat er een nadrukkelijke scheiding is tussen oud en

modern. Van het juweliershuis van **Henri Leysen** en zijn zoon **Maxime**, leveranciers van het Belgische hof, vazen uit de Griekse oudheid, striptekeningen, zilwerwerk en meubilair van nu tot eeuwen terug.

„Dit heb ik gemaakt”, zegt **Isabelle gravin de Borchgrave** in de drukte tussen de hoge consoletafels, waarop de tribale kunst van handelaar **Bernard de Grunne** staat uitgesteld. „Voor Afrikanen is het oud spul van vroeger. Maar iedere verzamelaar van moderne kunst wil dit hebben, zeker als het abstract is”, zegt De Grunne bij een hoekig voor-ouderportret van hout, dat doet denken aan een schilderij van **Pablo Picasso**.

Gallery Stern Pissarro heeft kunstenaars als **Auguste Renoir** en **René Magritte**. „Wij staan niet op de Tefaf. Daar zouden we één van velen zijn”, legt eigenaar **David Stern** uit. „Hier worden we gerekend tot één van de besten.” Zijn vrouw **Lélia Pissarro** is mede-eigenaar én achterkleindochter van de beroemde impressionist **Camille Pissarro** van wie zij ook kunst aanbiedt. „Ik schilder ook”, zegt ze met een heimelijk lachje. „Kom eens mee.” Achterin

de stand is een apart kamertje achter een gordijn. Er hangen werkjes van pinguïns, waarvan één met initialen. „Mijn gezin”, grinnikt ze, voordat ze een half voltooid pinguïn-portret

oppakt van tafel. „Vindt u de mensen niet net met pinguïns? Hier zit ik te schilderen wie er langskomt.”

Veel Belgen. Ook Fransen. Maar nauwelijks Nederlanders.

CAFÉ VAN VERBONDENHEID

Wie Amsterdam bezoekt, kan eigenlijk niet heen om café 't Smalle op de hoek van de Prinsengracht/Egelantiersgracht. In dit café in de Jordaan lijkt te tijd stil te staan.

Het begon in 1780 als proeflokaal van Hoppe. Er is geen muziek, het is een heus praatcafé. Bierondernemer **Freddy Heineken** was lang één van de stamgasten. Omdat het café al vijftien jaar in zijn bezit is, bracht buurtbewoner **Mathieu Loyer** ter gelegenheid van het derde lustrum een aardig en lezenswaardig boekje uit over 't Smalle.

Mathieu Loyer laat zijn Amsterdamse café 't Smalle zoals het is.

Hij kocht het café van **Piet en Rineke van Dijk**, die het stadse leven na jaren vervuilden voor het Noord-Franse platteland. „Ik wilde het café behou-

den zoals het was. Het is een plek van verbondenheid, zelfs al ken je elkaar niet. Ik wilde er niet werken - ik heb zelfs nog nooit een biertje getapt - maar wilde niet dat er een snelle horecagejongen in kwam”, vertelt Loyer.

De buurt is hem er nog dankbaar voor. In 1988 zette koningin **Beatrix** op koninginnedag haar eerste stappen in de Jordaan op de steiger van het café dat tot in de kleinste details geheel is nagebouwd in het Holland dorp in het Japanse Nagasaki. De plek voor een mooi biertje of een perfect glas wijn.

Strakke vormen dicht bij huis

Heel anders dan de bonte mengeling van de Braf, is de nieuwe Flexform-zaak in Amstelveen. In samenwerking met de Nederlandse interieur-broers **Van der Horst** levert deze groot-

ste Europese showroom van de Italiaanse meubelfirma alleen moderne vormen van ontwerpers als **Antonio Citterio**, **Daniel Libeskind** en **Carlo Colombo**. Voor liefhebbers van 'strak'.

V.l.n.r.: Giuliano Galimberti, Stephan van der Horst, Pietro Galimberti, en Edwin van der Horst. FOTO ANKO STOFFELS